

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 179/2016-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 10254/2015 – sp. zn. 10255/2015, sp. zn. Rvp 10732/2015 – sp. zn. Rvp 10735/2015, sp. zn. Rvp 11066/2015 – sp. zn. Rvp 11068/2015, sp. zn. Rvp 11845/2015 – sp. zn. Rvp 11846/2015, sp. zn. Rvp 12021/2015, sp. zn. Rvp 12198/2015 – sp. zn. Rvp 12200/2015, sp. zn. Rvp 13027/2015 – sp. zn. Rvp 13028/2015, sp. zn. Rvp 13068/2015, sp. zn. Rvp 13598/2015, sp. zn. Rvp 13757/2015 – sp. zn. Rvp 13758/2015, sp. zn. Rvp 14378/2015 – sp. zn. Rvp 14387/2015, sp. zn. Rvp 14662/2015 – sp. zn. Rvp 14663/2015, sp. zn. Rvp 14949/2015, sp. zn. Rvp 15263/2015, sp. zn. Rvp 15570/2015 – sp. zn. Rvp 15574/2015, sp. zn. Rvp 15638/2015 – sp. zn. Rvp 15640/2015 a sp. zn. Rvp 16845/2015 – sp. zn. Rvp 16853/2015 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Okresného súdu Zvolen a následne

Krajského súdu v Banskej Bystrici a ich uzneseniami uvedenými v prílohe tohto rozhodnutia a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 10254/2015 – sp. zn. 10255/2015, sp. zn. Rvp 10732/2015 – sp. zn. Rvp 10735/2015, sp. zn. Rvp 11066/2015 – sp. zn. Rvp 11068/2015, sp. zn. Rvp 11845/2015 – sp. zn. Rvp 11846/2015, sp. zn. Rvp 12021/2015, sp. zn. Rvp 12198/2015 – sp. zn. Rvp 12200/2015, sp. zn. Rvp 13027/2015 – sp. zn. Rvp 13028/2015, sp. zn. Rvp 13068/2015, sp. zn. Rvp 13598/2015, sp. zn. Rvp 13757/2015 – sp. zn. Rvp 13758/2015, sp. zn. Rvp 14378/2015 - sp. zn. Rvp 14387/2015, sp. zn. Rvp 14662/2015 – sp. zn. Rvp 14663/2015, sp. zn. Rvp 14949/2015, sp. zn. Rvp 15263/2015, sp. zn. Rvp 15570/2015 – sp. zn. Rvp 15574/2015, sp. zn. Rvp 15638/2015 – sp. zn. Rvp 15640/2015 a sp. zn. Rvp 16845/2015 – sp. zn. Rvp 16853/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 10254/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli od 6. júla 2015 do 21. decembra 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a zároveň aj základného práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“)

postupom Okresného súdu Zvolen a následne Krajského súdu v Banskej Bystrici a ich uzneseniami uvedenými v prílohe tohto rozhodnutia (ďalej len „okresný súd“, „krajský súd“, „napadnuté uznesenia okresného súdu“ a „napadnuté uznesenia krajského súdu“).

2. Sťažovateľka v predostretej argumentácii (už mnohonásobne a pravidelne sa opakujúcej, pozn.) atakuje závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti okresného súdu, ako aj krajského súdu, ktorým vytýka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávných ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú právnu vec sa vzťahujúcich, a zároveň poskytuje ústavnému súdu vlastnú interpretáciu právnych predpisov vzťahujúcich sa na uvedené konania.

3. V petite podaných sťažností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že napadnutými uzneseniami tak okresného súdu, ako i krajského súdu došlo k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv a práv zaručených v ústave, dohovore, dodatkovom protokole a charte, aby napadnuté uznesenia krajského súdu a napadnuté uznesenia okresného súdu zrušil a veci vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, aby sťažovateľke priznal primerané finančné zadosťučinenie a napokon aj úhradu trov konania.

Okrem toho sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd vydal v každom prípade aj dočasné opatrenie, ktorým by odložil vykonateľnosť napadnutých uznesení krajského súdu.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

5. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A K spoločnému prerokovaniu vecí

6. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

7. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10254/2015 – sp. zn. 10255/2015, sp. zn. Rvp 10732/2015 - sp. zn. Rvp 10735/2015, sp. zn. Rvp 11066/2015 – sp. zn. Rvp 11068/2015, sp. zn. Rvp 11845/2015 – sp. zn. Rvp 11846/2015, sp. zn. Rvp 12021/2015, sp. zn. Rvp 12198/2015 – sp. zn. Rvp 12200/2015, sp. zn. Rvp 13027/2015 – sp. zn. Rvp 13028/2015, sp. zn. Rvp 13068/2015, sp. zn. Rvp 13598/2015, sp. zn. Rvp 13757/2015 – sp. zn. Rvp 13758/2015, sp. zn. Rvp 14378/2015 – sp. zn. Rvp 14387/2015, sp. zn. Rvp 14662/2015 – sp. zn. Rvp 14663/2015, sp. zn. Rvp 14949/2015, sp. zn. Rvp 15263/2015, sp. zn. Rvp 15570/2015 – sp. zn. Rvp 15574/2015, sp. zn. Rvp 15638/2015 – sp. zn. Rvp 15640/2015 a sp. zn. Rvp 16845/2015 – sp. zn.

Rvp 16853/2015 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu, ako i krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.B K namietanému porušeniu označených práv napadnutými uzneseniami okresného súdu

8. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

9. Pokiaľ ide o postup okresného súdu a napadnuté uznesenia okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti týmto bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľka aj využila), a preto ňou podané sťažnosti v tejto ich časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Pozornosti ústavného súdu nad rámec uvedeného neušlo, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval aj samotné sťažnosti podané ústavnému súdu, s návrhmi nedoručila i napadnuté uznesenia okresného súdu. Predloženie rozhodnutia všeobecného súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje, je pritom podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom.

Vzhľadom na konštantnú prax ústavného súdu pri posudzovaní opakujúcich sa neúplných a neakceptovateľných podaní sťažovateľky, právne zastúpenej kvalifikovaným právnym zástupcom, ústavný súd poznamenáva, že v prípade napadnutých uznesení okresného súdu by tu bol dôvod i pre ich odmietnutie z dôvodu nedostatku náležitostí predpísaných zákonom (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.C K namietanému porušeniu označených práv napadnutými uzneseniami krajského súdu

11. Ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností a v kontexte aj svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov vo vzťahu k právnemu posudzovaniu notárskych zápisníc, ako aj rozsudkov rozhodcovského súdu ako exekučných titulov koncipovaných na podklade neprijateľných podmienok v úverových zmluvách vrátane posúdenia zmlúv o úvere koncipovaných formulárovou formou ako spotrebiteľských zmlúv v nadväznosti na podmienky v nich uvedené vrátane záverov vyplývajúcich z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, ako aj postup všeobecných súdov v rozpore s § 57 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a krajského súdu v odvolacom konaní v rozpore s § 214 ods. 1 OSP a v neposlednom rade vo vzťahu k prejudiciálnemu konaniu. Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj v prípadoch predošlých, dospel ústavný súd k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú notoricky

známe dôvody odmietnutia sťažností v úplne rovnakých prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s odôvodnením svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 220/2011 z 9. júna 2011, sp. zn. I. ÚS 227/2012 zo 16. mája 2012, sp. zn. I. ÚS 379/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 381/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 409/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 410/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 3/2013 zo 16. januára 2013, sp. zn. I. ÚS 110/2013 z 20. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 146/2013 z 13. marca 2013, sp. zn. I. ÚS 157/2013 z 13. marca 2013, sp. zn. I. ÚS 745/2013 z 11. decembra 2013, sp. zn. I. ÚS 99/2014 z 5. marca 2014, sp. zn. I. ÚS 100/2014 z 5. marca 2014, sp. zn. II. ÚS 473/2011 z 20. októbra 2011, II. ÚS 303/2011 z 24. augusta 2012, sp. zn. II. ÚS 337/2012 z 13. septembra 2012, sp. zn. II. ÚS 62/2013 z 30. januára 2013, sp. zn. II. ÚS 79/2013 zo 7. februára 2013, sp. zn. II. ÚS 365/2013 z 26. júna 2013, sp. zn. II. ÚS 344/2013 z 19. júna 2013, sp. zn. II. ÚS 562/2013 z 30. októbra 2013, sp. zn. III. ÚS 178/2014 zo 4. marca 2011, sp. zn. III. ÚS 242/2011 z 31. mája 2011, sp. zn. III. ÚS 397/2011 z 27. septembra 2011, sp. zn. III. ÚS 488/2012 z 2. októbra 2012, sp. zn. III. ÚS 7/2013 z 15. januára 2013, sp. zn. III. ÚS 453/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 173/2014 zo 4. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 176/2014 zo 4. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 178/2014 zo 4. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 214/2014 z 25. marca 2014, sp. zn. III. ÚS 297/2014 z 24. apríla 2014, sp. zn. IV. ÚS 299/2012 zo 7. júna 2012, sp. zn. IV. ÚS 467/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 50/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 51/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 52/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. IV. ÚS 181/2014 z 20. marca 2014, sp. zn. IV. ÚS 182/2014 z 20. marca 2014, sp. zn. IV. ÚS 183/2014 z 20. marca 2014, sp. zn. IV. ÚS 186/2014 z 20. marca 2014, sp. zn. IV. ÚS 187/2014 z 20. marca 2014 atď.), ktoré skončili odmietnutím podobných a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených.

Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na svoje už citované svoje rozhodnutia. Zároveň ústavný súd prízvukuje, že sťažovateľka ani nevzniesla žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lino Carlos Varela Assalino proti Portugalsku z 25. 4. 2002, sťažnosť č. 64336/01, ako aj rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 218/2009, sp. zn. 3 Cdo 51/2011, sp. zn. 3 Cdo 186/2012, sp. zn. 7 Cdo 56/2011).

12. Na podporu svojej argumentácie ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľky aj na rozhodnutia Súdneho dvora C-76/10 zo 16. 11. 2010 vydané vo veci iniciovanej sťažovateľkou, ako aj na ďalšiu početnú judikatúru Súdneho dvora (napr. C-240/98 až C-244/98, C-473/00, C-168/05, C-243/08, C-40/08, C-227/08 a C-76/10) dotýkajúcu sa problematiky spotrebiteľského práva, ktoré podporujú právne závery ústavným súdom predstreté v jeho predošlých rozhodnutiach a ktoré sú aj sťažovateľke notoricky známe. V ostatnom poukazuje na rozsudok Súdneho dvora z 27. 2. 2014 vo veci C 470/12, bod 41 (v rámci sporu, ktorého účastníkom je sťažovateľka, pozn.), v ktorom Súdny dvor výslovne deklaroval, že *„možnosť súdu skúmať nekalú povahu podmienky aj bez návrhu predstavuje vhodný prostriedok na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice 93/13, teda zabránenie tomu, aby bol jednotlivý spotrebiteľ viazaný nekalou podmienkou, a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v článku 7 tejto smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky z 21. novembra 2002, Cofidis, C 473/00, Zb. s. I 10875, bod 32, a Mostaza Claro, C 168/05, Zb. s. I 10421, bod 25)“*.

13. Ústavný súd taktiež dodáva, že v súčasnom období platná právna úprava formulovaná v § 58 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ktorá bola zavedená zákonom č. 335/2012 Z. z. a je účinná od 1. januára 2013, počíta s možnosťou nariadenia pojednávania pred rozhodnutím exekučného súdu o zastavení vedeného exekučného konania podľa § 57 ods. 1 písm. a) až j) Exekučného

poriadku len ako s fakultatívnou možnosťou, a to len v prípade, že je to nevyhnutné pre objasnenie veci. K sťažovateľkou namietanému postupu všeobecných súdov podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku v spojení s § 57 ods. 5 Exekučného poriadku (právna úprava ktorá bola účinná v čase od 9. augusta 2012 do 31. decembra 2012, pozn.) ústavný súd konštatuje, že aj v prípade ak by tento postup nebol zo strany všeobecných súdov dodržaný (nariadenie pojednávania pred vyhlásením exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie, pozn.) nepredstavoval by také porušenie označených práv sťažovateľky, ktoré by svojou intenzitou bolo spôsobilé zasiahnuť do ňou označených práv v takom smere, aby ústavný súd mohol vysloviť ich porušenie (napr. I. ÚS 367/2014). Napokon postup podľa § 57 ods. 5 Exekučného poriadku ani neprichádzal do úvahy v žiadnom z napadnutých konaní okresného súdu z dôvodu neúčinnosti predmetnej právnej úpravy.

14. V kontexte uvedeného ústavný súd odmietol sťažovateľkou podané sťažnosti týkajúce sa postupu a rozhodnutí krajského súdu z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti a nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd, prihliadajúc na zásadu procesnej hospodárnosti konania, sťažovateľkou podané sťažnosti odmietol bez podrobnejšieho odôvodnenia (§ 25 ods. 2 posledná veta zákona o ústavnom súde). Keďže boli sťažnosti odmietnuté, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených (zrušenie napadnutých uznesení krajského súdu a okresného súdu, vrátenie vecí okresnému súdu na ďalšie konanie a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako i úhrady trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

15. Nad rámec uvedeného ústavný súd v závere dodáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahľcuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už vopred vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom buď na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období, alebo na dôvod namietania neexistujúcich porušení základných práv a slobôd úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma

len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký postup zákon umožňuje, a je to porušením buď zákonných, alebo etických povinností advokáta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2016

Príloha k uzneseniu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 179/2016

por. č.	sp. zn. sťažností vedených ústavným súdom (Rvp)	sp. zn. uznesení Okresného súdu Lučenec	sp. zn. uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici
1.	Rvp 10254/2015	11 Er 4712/2007 z 5. apríla 2013	1 CoE 260/2014 z 27. marca 2015
2.	Rvp 10255/2015	26 Er 274/2008 z 22. apríla 2014	5 CoE 126/2014 z 24. marca 2015
3.	Rvp 10732/2015	11 Er 2940/2003 z 28. marca 2013	5 CoE 146/2014 zo 7. apríla 2015
4.	Rvp 10733/2015	20 Er 239/2009 z 27. novembra 2014	2 CoE 124/2015 zo 16. apríla 2015
5.	Rvp 10734/2015	11 Er 898/2005 z 26. januára 2015	5 CoE 88/2015 z 5. mája 2015
6.	Rvp 10735/2015	16 Er 49/2007 z 23. októbra 2014	43 CoE 548/2014 z 26. februára 2015
7.	Rvp 11066/2015	25 Er 656/2009 z 9. septembra 2013	11 CoE 394/2014 z 28. apríla 2015
8.	Rvp 11067/2015	12 Er 529/2014 z 13. februára 2015	13 CoE 36/2015 z 12. mája 2015
9.	Rvp 11068/2015	12 Er 535/2014 z 20. januára 2015	6 CoE 80/2015 zo 14. mája 2015
10.	Rvp 11845/2015	16 Er 18/2007 z 12. decembra 2014	43 CoE 116/2015 z 23. apríla 2015
11.	Rvp 11846/2015	11 Er 2712/2004 zo 14. mája 2012	5 CoE 150/2014 z 26. mája 2015
12.	Rvp 12021/2015	11 Er 4996/2006 z 25. apríla 2012	1 CoE 373/2014 z 28. apríla 2015
13.	Rvp12198/2015	11 Er 1375/2004 z 22. apríla 2014	1 CoE 371/2014 z 28. apríla 2015
14.	Rvp 12199/2015	11 Er 5356/2007 z 8. januára 2015	43 CoE 223/2015 z 28. mája 2015
15.	Rvp 12200/2015	28 Er 84/2009 z 22. júla 2014	6 CoE 97/2015 z 18. júna 2015
16.	Rvp 13027/2015	11 Er 143/2004 z 30. decembra 2014	2 CoE 175/2015 z 20. mája 2015
17.	Rvp 13028/2015	6 Er 421/2014 z 15. decembra 2014	1 CoE 111/2015 z 28. mája 2015;
18.	Rvp 13068/2015	11 Er 3499/2007 z 12. septembra 2014	1 CoE 410/2014 z 28. mája 2015
19.	Rvp 13598/2015	25 Er 185/2008 z 11. septembra 2013	1 CoE 179/2015 z 29. júna 2015
20.	Rvp 13757/2015	11 Er 513/2004 z 12. augusta 2013	5 CoE 114/2014 zo 17. marca 2015

21.	Rvp 13758/2015	11 Er 787/2006 z 26. októbra 2012	1 CoE 76/2015 z 29. júna 2015
22.	Rvp 14378/2015	13 Er 105/2014 z 3. novembra 2014	2 CoE 138/2015 z 20. mája 2015
23.	Rvp 14379/2015	11 Er 680/2007 z 5. novembra 2012	43 CoE 265/2015 z 23. júla 2015
24.	Rvp 14380/2015	11 Er 5190/2006 z 11. marca 2015	43 CoE 260/2015 z 23. júla 2015
25.	Rvp 14381/2015	11 Er 4295/2007 z 18. marca 2015	2 CoE 200/2015 z 10. júla 2015
26.	Rvp 14382/2015	11 Er 518/2005 z 10. decembra 2014	1 CoE 104/2015 z 29. júna 2015
27.	Rvp 14383/2015	1 Er 241/2014 z 29. decembra 2014	43 CoE 243/2015 z 25. júna 2015
28.	Rvp 14384/2015	22 Er 654/2009 z 27. augusta 2014	2 CoE 266/2014 zo 16. apríla 2015
29.	Rvp 14385/2015	13 Er 421/2014 zo 6. novembra 2014	13 CoE 31/2015 z 12. mája 2015
30.	Rvp 14386/2015	11 Er 4256/2006 z 24. novembra 2014	43 CoE 117/2015 z 23. apríla 2015
31.	Rvp 14387/2015	23 Er 158/2009 zo 6. decembra 2012	43 CoE 232/2015 z 25. júna 2015
32.	Rvp 14662/2015	20 Er 97/2009 z 20. marca 2015	2 CoE 264/2015 z 21. augusta 2015
33.	Rvp 14663/2015	11 Er 1124/2007 z 18. marca 2015	2 CoE 238/2015 z 21. augusta 2015
34.	Rvp 14949/2015	11 Er 1049/2007 zo 17. októbra 2014	5 CoE 7/2015 z 11. augusta 2015
35.	Rvp 15263/2015	22 Er 17/2010 z 5. januára 2012	16 CoE 47/2015 z 24. septembra 2015
36.	Rvp 15570/2015	11 Er 2081/2005 z 15. februára 2011	5 CoE 67/2015 z 18. augusta 2015
37.	Rvp 15571/2015	10 Er 497/2014 z 5. mája 2015	5 CoE 165/2015 z 22. septembra 2015
38.	Rvp 15572/2015	3 Er 261/2008 z 28. novembra 2014	9 CoE 15/2015 z 30. júla 2015
39.	Rvp 15573/2015	11 Er 2554/2005 z 10. mája 2011	41 CoE 133/2015 z 30. júna 2015
40.	Rvp 15574/2015	11 Er 3491/2007 zo 17. marca 2015	43 CoE 312/2015 z 12. augusta 2015
41.	Rvp 15638/2015	12 Er 497/2014 z 15. januára 2015	41 CoE 285/2015 z 30. septembra 2015
42.	Rvp 15639/2015	26 Er 532/2008 z 24. marca 2015	41 CoE 314/2015 z 30. septembra 2015
43.	Rvp 15640/2015	10 Er 421/2014 zo 4. mája 2015	2 CoE 313/2015 z 25. septembra 2015

44.	Rvp 16845/2015	10 Er 528/2014 zo 4. mája 2015	14 CoE 119/2015 z 28. septembra 2015
45.	Rvp 16846/2015	24 Er 535/2008 z 19. decembra 2012	16 CoE 38/2015 zo 17. septembra 2015
46.	Rvp 16847/2015	11 Er 3131/2005 z 26. februára 2013	41 CoE 226/2015 z 30. septembra 2015
47.	Rvp 16848/2015	23 Er 512/2008 z 2. apríla 2015	43 CoE 351/2015 z 30. septembra 2015
48.	Rvp 16849/2015	23 Er 501/2008 z 2. apríla 2015	15 CoE 76/2015 zo 14. októbra 2015
49.	Rvp 16850/2015	23 Er 511/2008 z 2. apríla 2015	43 CoE 388/2015 z 30. septembra 2015
50.	Rvp 16851/2015	13 Er 418/2014 z 31. októbra 2014	14 CoE 31/2015 z 1. júla 2015
51.	Rvp 16852/2015	16 Er 124/2007 z 5. novembra 2012	43 CoE 387/2015 z 30. septembra 2015
52.	Rvp 16853/2015	10 Er 523/2014 zo 4. mája 2015	2 CoE 314/2015 z 25. septembra 2015